

[www.medischcontact.nl /actueel/federatienieuws/federatiebericht/erop-en-erover-1](http://www.medischcontact.nl/actueel/federatienieuws/federatiebericht/erop-en-erover-1)

Erop en erover

Wendela Hingst 01 september 2016 2 minuten leestijd : 4-5 minutes

[On Chesil Beach](#) is een boek van Ian McEwan dat me bij herlezing steeds weer diep raakt. Het gaat over een onervaren stel jonggehuwden begin jaren '60, verliefd en op huwelijksreis. Zeer verschillend in achtergrond en overtuigingen, blijken ze niet in staat hun behoeften en verwachtingen met elkaar te delen. Ze verliezen elkaar op tragische wijze en komen er nooit achter dat er wederzijds voldoende liefde en verlangen was. Eeuwig zonde vind ik dat!

Dit verhaal gaat over assertiviteit. Ofwel, hoe maak je je punt helder en krijg je wat je nodig hebt terwijl je de ander in zijn waarde laat en de relatie weet te verbeteren.

Ik heb het altijd bijzonder gevonden: het contrast tussen de doorgaans ferme toon van gevestigde artsen versus de doorgeschooten, soms niet te volgen deemoedigheid en voorzichtigheid van jonkies, vooral naar hun senioren. Om met die laatsten te beginnen: regelmatig spreek ik jonge dokters die een belangrijke behoefte of overtuiging voor zich houden omdat ze zich onwaardig of gepiepeld lijken te voelen. Een recent voorbeeld: getalenteerde aios die door haar opleider aangesproken wordt omdat ze zich bij de voornaam laat noemen door verpleegkundigen. 'Dókter Jansen laten zeggen; het is belangrijk dat je de afstand bewaart.' En daar gaat ze dan discussieloos in mee, ondanks haar eigen visie en goede collegiale band met de verpleegkundigen.

Meer senioren artsen heb ik door te veel aplomb in hun communicatiestijl nogal eens een spaak in het wiel van een beoogde samenwerking zien steken. 'Wij hebben geen zin in mavo-dokters' verkondigde er ooit eentje op bezoek bij collega's in een kleiner, potentieel

fusie-ziekenhuis. Gek genoeg gooiden die collega's van dat overigens uitstekende kleinere ziekenhuis direct de kont tegen de krib. Agressief is toch iets heel anders dan assertief... Te voet, te paard, ik hoef het u niet uit te leggen. Het kwam niet meer goed.

Hoe te levelen met eenieder met wie enige vorm van partnerschap aan de orde is, wil nog wel eens een uitdaging zijn. 'Wij hebben ook wel erg veel mensen ónder ons', hoorde ik een jonge arts vorig jaar op Summer School in Tilburg verkondigen toen het ging over de maatschappelijke positie van artsen in relatie tot die van hun patiënten. Grappig, dat bewustzijn van onder en boven. Die acute behoefte aan pikorde, ook wel status genoemd. Alleen brengt het weinig als u echt iets over het voetlicht wilt brengen. De ander wil zich doorgaans eerst gehoord voelen, voordat hij uw waarheid kan omarmen.

Voor het beïnvloeden van mensen én het rijzen van je ster is assertief communiceren belangrijker dan het snappen van management- of leiderschapsvaardigheden. Het hoort immers bij je verantwoordelijkheid als medisch professional belangrijke zaken niet alleen over het voetlicht te brengen, maar ze ook geaccepteerd te krijgen. Behoeften en verwachtingen met elkaar delen: niet alleen van belang voor jonggehuwden.

Wat heb ik met dit onderwerp? In een psychologisch assessment van 15 jaar geleden staat te lezen: 'Mevrouw Hingst heeft soms moeite met het doseren van haar argumenten'. Tja, als ik iets écht wil, heb ik de neiging door roeien en ruiten te gaan. Zó onproductief! Zoals de hoofdredacteur van Medisch Contact graag zegt: we zijn allemaal gespecialiseerd in onze eigen afwijking.

Reageren kan op knmg.nl/columns.

[pdf federatienieuws 35 - 2016](#)